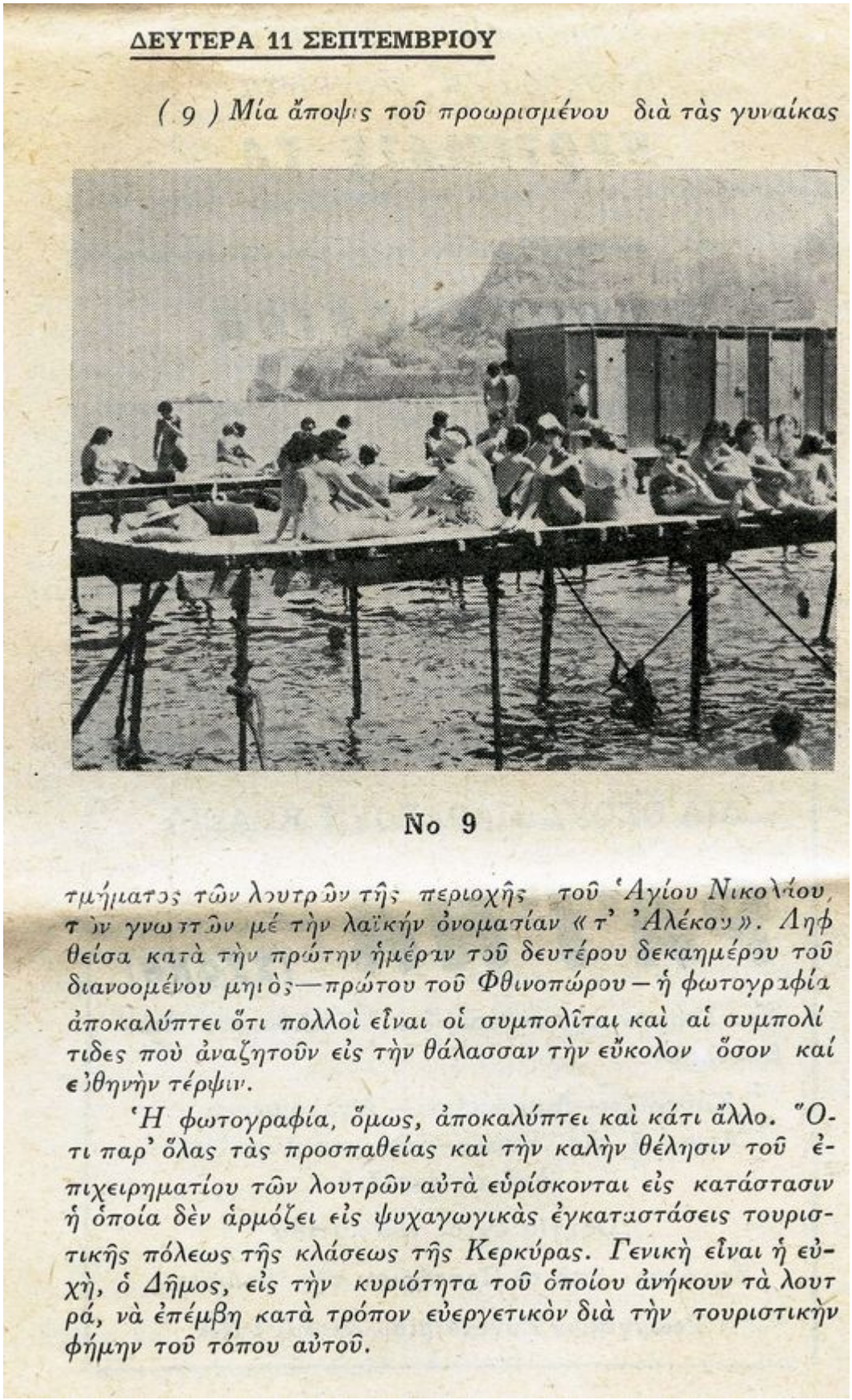
Η σπάκα

written by Γιώργος Καγκουρίδης | 30.01.2024

ΔΕΥΤΕΡΑ 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

(9) Μία ἄποψις τοῦ προωρισμένου διὰ τὰς γυναίκας

No 9

τμήματος τῶν λουτρῶν τῆς περιοχῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὸν γνωστῶν μὲ τὴν λαϊκὴν ὀνομασίαν «τ' Ἀλέκου». Ληφθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ δευτέρου δεκαημέρου τοῦ διανοομένου μηνὸς—πρώτου τοῦ Φθινοπώρου—ἡ φωτογραφία ἀποκαλύπτει ὅτι πολλοὶ εἶναι οἱ συμπολῖται καὶ αἱ συμπολίτιδες ποὺ ἀναζητοῦν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν εὔκολον ὅσον καὶ εὐθηνὴν τέρψιν.

Ἡ φωτογραφία, ὅμως, ἀποκαλύπτει καὶ κάτι ἄλλο. Ὅτι παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας καὶ τὴν καλὴν θέλησιν τοῦ ἐπιχειρηματίου τῶν λουτρῶν αὐτὰ εὑρίσκονται εἰς κατάστασιν ἡ ὁποία δὲν ἁρμόζει εἰς ψυχαγωγικὰς ἐγκαταστάσεις τουριστικῆς πόλεως τῆς κλάσεως τῆς Κερκύρας. Γενικὴ εἶναι ἡ εὐχή, ὁ Δῆμος, εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ὁποίου ἀνήκουν τὰ λουτρά, νὰ ἐπέμβῃ κατὰ τρόπον εὐεργετικὸν διὰ τὴν τουριστικὴν φήμην τοῦ τόπου αὐτοῦ.

Έπαιρνες φόρα όξω από τη πόρτα από τα Γυναικεία κι από το πρώτο σκαλί τση Σκάλας εκτιναζόσουνε σα και το Τσαρδάρη όπου έκανε το μπλονζόν. Τα νερά ρηχά κι ήπρεπε

να τήνε κόψεις τη βουτιά να μη καρφωθείς στσι πέτρες. Είχανε κι αχινιούς. Αλλά άμα έπεφτες σπάκα, σα και το κάρλακα που βουτάει με τη κοιγιά, όξω από τη τσουσμάρα άκουες και τη ρέστα μουλαρία να σου φωνάζει:
— Σπάαακάαα…
— Δεν έκανα σπάκα. Ορίστε κι η κοιγιά μου… Είναι κόκκινη; είναι κόκκινη;
— Ορέ, άμε ορέ, άμεεε…, ρώτα και τη κυρία. Κυρία σπάκα δεν έπεσε;
— Με βρέξατε!
— Εμείς; αυτός! Δε ξέρει να πέφτει, πέφτει σπάκα κι ασκώνει νερά. Ορέ, έβρεξες τη κυρία, ορέε… Έ! πως την έκαμες…, σούρωμα την έκαμες. Θα πάτε μπάνιο κυρία; Στα Γυναικεία; Εγώ απ' όξω από τα σύρματα θάρθω.
— Κύργιε ναύτη, κύργιε ναύτη… Αυτοί οι μούλοι μας ενοχλάνε.
— Εμπρός διαλυθείτε. Ή στα Αντρικά ή φύγετε.
— Δε τση κάναμε τίποτις. Αυτός εβάρησε σπάκα κι αυτή λέει που την έβρεξε. Δε την έβρεξε. Έτο! Κοίταξέ τηνε…, στεγνή είναι.
— Δεν επιτρέπεται να βαρείτε βουτιές από τη Σκάλα. Την άλλη φορά ένας έφαε τα ποδάργια του στο τελευταίο σκαλί και τόνε τρέχανε στο Γιατρείο. Διαλυθείτε!
— Όχι, κύργιε ναύτη, ελάτε εδώ να σας εδείξω. Έλα, δω να δεις. Εδώ στο τελευταίο σκαλί ειμάστενε, εδώ, εδώ… Από δω έπεσε. Από δω μπορεί ν' ασκώσει νερά; Μην αμπώνετε, ορές, να του δείξω θέλω πως έγινε. Μην αμπώνετε, θα πέσουμε μέσα. Θα κάμουμε μπλουμ, άααάαα…
— Μας ερίξανε οι μούλοι, κύργιε ναύτη μου, εγώ δε τόθελα. Και σου βράχήκανε κι οι γκέτες. Κι ο πηλίσκος σου κάνει απλέου. Έ, πως εγίνανε. Έφυγε όλο το πάϊπερ. Δε πειράζει όμως, κάτσε στον ήγιο να στεγνώσεις. Δεν είναι τίποτις. Εκεί πήγαινε κάτσε. Στο πεζούλι. Ορές; Φέρτε του μια πετσέτα του άχαρου.
— Εσένα θα σε πάρω μέσα.
— Εμένα; Γιατί; Μαζί δεν επέσαμε; Μας αμπώσανε και τσου δυο μας. Εγώ τι φταίω;
— Άμα δε μ' έπιανες δε θάπεφτα. Εσύ έχεις και μπανιερό.
— Και τι ήθελες; Να τόβγανα; Επήγα να κρατηθώ από πάνου σου, ο άχαρος, κι επέσαμε παρέα. Κάτσε τώρα να στεγώσεις, φλιμένε μου, τι άμα πας έτσι στη Βάση αλλοίμονό σου. Φυλακή θα σου ρίξουνε. Άσε που όπως έπεσες εβάρησες σπάκα κι άσκωσες του κόσμου τα νερά… Κυρία σας έβρεξε ο κύργιος ναύτης; Δε μιλείτε;
— Η σιωπή μου προς απάντησίν σας.
— Στα σύρματα μετά, εντάξει;

* Δεν εγίνηκε ακριβώς, έτσι, αλλά κάπως έτσι εγίνηκε.
** Φωτ.: 11-9-1962, Εφημερίς «Ναυσικά».Δείτε λιγότερα